

Jozef Tóth
Veľký týždeň

“ Stále pribíjajú niekoho na kríž,
Samé Golgoty
a Kalvárie.
A vraj, že som smutný. “
/ Jošuha /

Na rýnku spúšťajú víno,
kru polí s preoraným srdcom.
Pod slamenými klobúkmi
a pri chvastavých rečiach
sa hlasy krvou potia
a človek sa usmieva
iba s umelým srdcom.
Hľa, prerazená Láska
Pľuvancom.
Oči so zreničkami polnoci.
Ach, tieto natreté steny,
ploché ako Lož
bez úsmevu a tepla
stoja na rohoch anjelských ulíc
za lacný groš.
Ulice, ktoré si ľahli vedľa seba,
aby urobili mesto,
ukrižujú.
Kupci za pultom zhŕňajú hrudy zlata
a snívajú o spánku
a detský krik a smiech
valiaci sa zo škôl
je prepichnutý roztavenou Ihlou.
Zhromažďujú sa všetky kamene,
boja sa úderov.
Boja sa, že ich ukrižujú.

Jozef Tóth
Ž a l m 33 - preklínací

Pane
za čo Ti ďakovať
za bolesť ktorá sa večne vracia
za hriech a za špinu ktorú si vykúpil
však prv než zomrie ožije
Viem dobre že sme slabí
a viem že nemáme nový hriech
iba ten starý starý
že sa tu večne opakuje Vykúpenie
a Zatratenie
Dokedy ?
Scurkol som sa a zostarel
lebo ma bolia stromy
vňať
a ľudia
lebo ma bolí Tvoje nekonečné Dielo
a Tvoja slabosť väčšia ako naša
Neznášam už tento krik a toto ticho
tú nevýslonnú Lož
jasnú ako Tvoje Božstvo
Na prvej zákrute si vytrhnem srdce z hrudi
a postavím ho na stôl ako vázu
a zostanem chladný ako ľad a cencúľ
nemilosrdnejší než je Satan
so svojím tupým smiechom
a s prsty ktorými som srdce svoje zabil
zabijem všetkých
ktorí sa narodili krivo
lebo všetci sú vrahovia
a kati
Pane
neďakujem Ti
už nemám srdce
som taký

Jozef Tóth
Ž a l m 151

Nič vás nezachráni,
narodení zo ženy.
Nájdem vás pri mastných hrncoch,
práve keď najlepšie sústo budete prehĺtať,
a pôžitok sa vám v hrdle zadrhne.
Keď si vytučené telá opekať budete na slnci,
posotím vás na horúci ražeň
a budete sa piecť
a loj z vás bude kydať na zem,
ktorú ste tisíckrát pošpinili.
A z mastných hrncov potečie polievka,
ktorú ste uvarili z bolesti a z plaču ponížených.
A práve napoludnie,
na tiché poludnie,
keď to vaše prístroje ani nezavetria,
iba moje ryby, hmyz a vtáci,
zatrasiem zemou
a budete do nej padať
ako padá hlina do otvoreného hrobu,
a prikryje váš Tieň.
Nič vás nezachráni !
Keď vám najlepšie bude,
keď budete už len sami
so svojím ukradnutým šťastím
a so svojimi zločinami
a budete sa v slasti vznášať v bezváhovom stave,
nájdem vás a rozsypem na vás nové vrede
a budú rásť na vašom tele
ako tráva na hroboch tých,
čo ste ich zahubili.
A nikto vás nezachráni !
A ten čas je už blízko
a je to čas divý !
Už dýcha do vašich dverí.
Nech je vám Boh milostivý !

Jozef Tóth
Romantizmus na konci XX. storočia

*Deravé vyštrbené zuby
sa zaťali do lásky
Do leta zimných dní
Nad komínom striehnu havrany
ktoré vysedela ľudská Zloba
Cez štrbiny krídiel
vyhráva klavír Satana
Čože tu s nami bude
holuby moje biele
ukryté v teplej duši
Zo spečených úsmevov
cítiť síru
ako v papuli sopky
Ach tie idylické klamné dni
pred výbuchom
v Pompejach*